

PAUL VAN LOON

RAVELLEIJN

ILLUSTRATIES
EFTELING

Leopold | Efteling

PROLOOG

HET DORP

De Range Rover daverde door de straten van het dorpje. Het gezin Woudenberg was op weg naar zijn nieuwe bestemming. Thomas zat met een boos gezicht achterin. Op een bankje naast de oude dorpspomp zaten drie bejaarde mannen, die hoofdschuddend naar de stoere wagen keken.

‘Daar zal je die stadse figuren hebben,’ mompelde een van de drie.

Zijn pet hing scheef en bedekte de helft van zijn gezicht, zodat je maar één oog zag.

‘Een of andere dure dokter met zijn gezin. Heb ik gehoord...’

De twee andere ouden knikten met zure gezichten.

‘Dus zij gaan in de oude herberg wonen.

Dat belooft niet veel goeds,’ bromde de middelste man.

‘Die lui uit de stad zoeken hier rust, maar ze brengen alleen maar onrust,’ vond de derde.

‘Stadse fratsen! Ze rakelen dingen op die beter verborgen kunnen blijven.

Ze graven in zaken waar ze niets mee te maken hebben.

Voor je het weet zitten we midden in de ellende.’

‘Gewoon niet bemoeien met die lui,’ zei de man met de pet.
‘Wat geweest is, is geweest. En dat moet zo blijven.’

De Range Rover reed vlak langs hen en ze zagen de gezichten van kinderen achter de ruiten.

Twee meisjes zwaaiden, maar de mannen deden of ze niets zagen.

‘Niet mee bemoeien,’ mompelde de oude opnieuw.

Met een sombere blik keken de drie de Rover na, tot hij aan het eind van de straat om de hoek verdween.

De drie keken verschrikt omhoog, toen een zwarte vogel kras-send overvloog.

De oude met de pet spuwde op de grond.

‘Niet mee bemoeien...’

De Range Rover stopte voor de oude herberg, waarnaast een watterrad te zien was.

Er liep een beek langs, die verdween in de richting van het bos dat zich achter de herberg uitstreckte.

‘Oh boy!’ verzuchtte Thomas Woudenberg.

‘Dit kan niet waar zijn! De middeleeuwen!’

Hij duwde het portier open, stapte uit en keek verbijsterd om zich heen.

‘Gaan we *hier* wonen?’

1

VERRASSING

Thomas schudde zijn hoofd en keek vol afgrijzen naar zijn vader.

‘Dit is het echt? *Hier* gaan wij wonen? De rest van ons leven?’

Zijn vader knikte glimlachend en legde zijn arm om de schouder van moeder.

‘Ja, heerlijk, hè.

Hier kan ik eindelijk wijn gaan verbouwen. Zie je dat water-rad? Daarmee kan ik misschien een wijnpers aandrijven. Fantastisch, toch?

En achter het huis ligt een schitterende wijngaard, die ik kan overnemen.’

‘Ongelooflijk,’ zei Thomas.

‘Precies. En voor mama is er ruimte en rust om te schilderen. Als alles goed opgeknapt is, beginnen we een bed & breakfast.’

Thomas wist niet wat hij moest zeggen.

Zijn ouders zagen er allebei dolgelukkig uit. Hij wilde hun stemming niet verpesten.

Hij keek om zich heen en nam de omgeving goed in zich op.

De herberg, het waterrad en de beek. Daarachter niets dan een groot, eindeloos bos.

Een akelige, oude ansichtkaart, dacht Thomas.

Hij begon zich steeds ongelukkiger te voelen. Dit was het einde van de wereld. Hier zou je nog niet willen wonen als je dood was.

Waarschijnlijk was er nergens een stopcontact te vinden om je gitaarversterker op aan te sluiten.

Hulpeloos keek Thomas naar zijn jongere broer Maurits van veertien.

Beetje een nerd, vond Thomas. Hij speelde klassieke muziek op een blokfluit en was geïnteresseerd in natuurkunde en biologie en zo.

Niet in ruige gitaarmuziek, waar Thomas zo van hield.

Maar hij is ook een stadskind, net als ik, dacht Thomas. Hij zou toch ook een hekel moeten hebben aan deze plek.

‘Interessant,’ zei Maurits. ‘Daar zit een kleine pad.’

Met een gelukkige glimlach bukte hij zich en pakte het diertje op.

‘Fantastisch,’ fluisterde hij. ‘Het zit hier vol met prachtige natuurfenomenen.’

Hij haalde een schrift tevoorschijn uit zijn binnenzak en maakte een notitie.

Thomas zuchtte. Van Maurits hoefde hij geen steun te verwachten. Dat had hij ook wel kunnen weten.

Thomas’ hoop was nu gevestigd op zijn zussen.

De tweelingzussen Emma en Lisa kwamen kwebbelend uit de auto. Ze hadden de hele weg met hun vriendinnen zitten sms’en.

Twaalf jaar waren ze en allebei wilden ze vast zo snel mogelijk terug naar de stad, dacht Thomas.

‘Luister, meiden,’ zei vader.

‘Jullie moeten maar eens vlug naar jullie nieuwe kamer gaan kijken.’

‘Waar is onze kamer?’ vroegen de zusjes tweestemmig.
Thomas zag dat zijn vader geheimzinnig glimlachte.

‘Boven aan de trap rechtsaf, de tweede deur. Daar wacht een verrassing.’

Hij knipoogde naar Thomas.

Een verrassing! Dat kon niets goeds betekenen, dacht Thomas. Vast een poging om de meisjes om te kopen.

Hij liep achter zijn ouders en zussen aan het huis in.

De woonkamer zag eruit als de huiskamer van een oude boerderij, precies zoals Thomas het zich voorgesteld had: veel hout, fluwelen gordijnen en een grote open haard.

Het hele huis stond al vol meubels. Die hadden de verhuizers een paar dagen eerder afgeleverd en keurig overall neergezet.

Van boven klonk opeens gegil. Emma en Lisa hadden blijkbaar de verrassing ontdekt.

Zo te horen zat er een complete boyband verstopt in hun slaapkamer.

De moed zonk Thomas in de schoenen. Van de kant van Emma en Lisa kon hij dus ook geen steun verwachten, na deze handige verrassing van pa.

De tweeling stormde de trap af. Emma hield geen boyband in haar armen, maar een klein, hijgend wezen met een platte, zwarte snuit, dat Thomas met droeve ogen aankeek.

Lisa streelde de kleine boxer onder zijn kin.

‘Een hondje,’ gilde Emma tegen Thomas. ‘Dat wilden...’

‘...wij altijd al zo graag,’ vulde Lisa aan.

‘Wat een mormel,’ zei Thomas. ‘Heeft hij ook al een naam?’

‘Spike!’ riep Emma meteen.

‘En hij is geen mormel hoor, oliebol!’

‘Ja!’ zei Lisa, die het eigenlijk altijd met haar zus eens was. Zij was nogal meegaand. Emma nam meestal de beslissingen.

Toch had Thomas soms het idee dat ze samen één brein deelden.

Zo voelden ze elkaar bijvoorbeeld perfect aan als ze samen muziek maakten. Dan leek het of het vioolspel van Emma versmolt met de piano van Lisa.

Ze leken uiterlijk sprekend op elkaar. Thomas kon ze bijna alleen uit elkaar houden omdat Emma altijd kleurige armbanden droeg.

‘Die twee zijn in elk geval blij,’ zei vader met een schuine blik naar Thomas.

‘Net als wij, Thomas,’ zei moeder.

‘Wij hopen dat jij het hier net zo naar je zin zult krijgen...’

Zuchtend plofte Thomas neer op de bank. Er was geen weg terug, dat was duidelijk. Eigenlijk wist hij dat al lang, natuurlijk.

Hij stuurde een berichtje naar zijn oude band: *Ga maar op zoek naar nieuwe gitarist. Ik kom niet terug...*

Opeens klonk er een hoop kabaal in de hal.

Thomas keek op. Joost, zijn jongste broer, stormde de kamer binnen met zijn plastic zwaard in de aanslag.

‘Er zijn hier geesten en boeven!’ riep hij.

‘En ik, Joost de zwaardridder, ga alle slechteriken verslaan met mijn zwaard.’

Thomas kreunde. Zelfs Joost voelde zich hier al helemaal thuis.

Joost was de enige van de Woudenbergekinderen die geen instrument bespeelde.

Hij hield meer van zwaarden en ridders en van graven in de aarde. Meestal was hij dan ook zwart van modder en zand.

Hij sprong boven op de houten salontafel en nam een stoere houding aan.

Moeder probeerde haar lach in te houden en deed een poging om streng te klinken.

‘Joost Woudenberg! Kom ogenblikkelijk van die tafel af en...’

Ze zweeg toen er plots een vreemd geruis in de schoorsteen klonk.

Thomas keek naar de open haard.

Er vielen roetdeeltjes uit de schoorsteen en daarna dwarrelde er langzaam een grote, zwarte veer omlaag.

Een moment keek iedereen naar de veer.

‘Wat... vreemd,’ zei moeder en Thomas zag een wonderlijke blik in haar ogen. Zo keek ze wel vaker, als ze opeens een idee voor een schilderij kreeg.

Hij voelde een lichte huivering.

De veer leek wel een magische boodschapper uit een onbekende zwarte wereld van roet en ravennesten.

Niet voor de laatste keer wenste Thomas dat hij terug in de stad was. Hij dacht aan de laatste repetitie van *The Killer Raven*, een week geleden. Toen hij de jongens van de band het rampzalige nieuws had moeten vertellen...